

Rừng và Biến đổi khí hậu sau Hội nghị Durban

Một cách nhìn của khu vực Châu Á - Thái Bình Dương

Tháng 4 năm 2012

Các ý kiến trong ấn phẩm này không phải của những người thực hiện.

Rừng và Biến đổi khí hậu sau Hội nghị Durban
Một cách nhìn của khu vực Châu Á - Thái Bình Dương

Bản quyền thuộc về RECOFTC, FAO, và CoDe REDD tháng 4 năm 2012
Bangkok, Thái Lan

Tất cả các hình ảnh thuộc về RECOFTC

RECOFTC – Trung tâm vì Con người và Rừng
Hòm thư số 1111, Bưu điện Kasetsart
Bangkok 10903, Thái Lan
ĐT: +66 (0)2 940 5700
www.recoftc.org
Email: info@recoftc.org

Văn phòng FAO khu vực Châu Á và Thái Bình Dương
Maliwan Mansion, Đường Phra Atit
Bangkok 10200, Thái Lan
www.fao.org

CoDe REDD Philippines
Chương trình Trao đổi Lâm sản ngoài gỗ
cho Nam và Đông Nam Á
92-A Masikap Extension, Barangay Central, Diliman,
Quezon City 1100, The Philippines
<http://ntfp.org/coderedd/>

Lời giới thiệu

Trong 2 năm qua, tổ chức Nông nghiệp và Lương thực của Liên Hiệp Quốc (FAO) và Trung tâm vì Con người và Rừng (RECOFTC) đã kêu gọi sự tham gia của các chuyên gia trong khu vực để phản ánh những kết quả đạt được trong Hội nghị lần thứ 15 và 16 các bên tham gia (COP) Công ước khung của Liên Hiệp Quốc về Biến đổi khí hậu (UNFCCC). Các tập sách Rừng và Biến đổi khí hậu sau Hội nghị Copenhagen: Một cách nhìn của khu vực Châu Á - Thái Bình Dương và Rừng và Biến đổi khí hậu sau Hội nghị Cancun: Một cách nhìn của khu vực Châu Á - Thái Bình Dương đã được phân phát rộng rãi và đón nhận rất tích cực.

Trong tháng hai năm 2012, các tổ chức RECOFTC, FAO, và CoDe REDD, với sự hỗ trợ từ GIZ-BMU, REDD-net, NORAD, ASFN, và SDC đã nhóm họp với sự tham gia của 13 chuyên gia về biến đổi khí hậu và lâm nghiệp tại thành phố Quezon, Philippines, nhằm thảo luận các ý nghĩa của ngành lâm nghiệp trong khu vực Châu Á - Thái Bình Dương đối với quyết định đưa ra tại Hội nghị COP 17, được tổ chức tại Durban, Nam Phi trong tháng 11 và 12 năm 2011. Cuốn sách này tóm lược những ý kiến phản hồi của họ đối với một bộ 13 câu hỏi chính được nêu ra trong khuôn khổ hội thảo.

Ngoài sự cảm kích chân thành đối với những đóng góp của tất cả các thành viên tham gia cuộc họp, chúng tôi cũng đặc biệt cảm ơn Regan Suzuki và Marlea Muñoz đã tổ chức hội thảo và Ben Vickers, Jim Stephenson, và Regan Suzuki đã đồng biên soạn ấn phẩm này. Cuối cùng, chúng tôi ghi nhận sự hỗ trợ rất giá trị của các cán bộ hướng dẫn thảo luận tại cuộc họp: bao gồm Marlea Muñoz, Ben Vickers, Regan Suzuki, Tiến sĩ Doris Capistrano và Maria Cristina Guerrero, cũng như phần phát biểu khai mạc của Ngài Marlo Mendoza - Thứ trưởng phụ trách Môi trường và Tài nguyên thiên của Philippine, và Ngài Patrick Durst của Văn phòng FAO khu vực châu Á Thái Bình Dương.

Mười ba Câu hỏi quan trọng

1 Điều gì đã xảy ra đối với REDD+ tại Hội nghị Durban?

2 Các cuộc đàm phán có đang đi đúng hướng không?

3 Chúng ta còn cách thỏa thuận quốc tế bao xa?

4 REDD+ sẽ được đầu tư như thế nào?

5 Tác động của Hội nghị Durban về Thị trường carbon tự nguyện đối với lâm nghiệp là gì?

6 Liệu đơn giản hóa có làm suy yếu các biện pháp an toàn hay không?

7 Những người sống phụ thuộc vào rừng có được bảo vệ không?

8 Những nguyên tắc tính toán trữ lượng carbon của rừng có rõ ràng không?

9 Chúng ta có thể xây dựng năng lực về MRV như thế nào?

10 Đối thoại về REDD+ hướng tới Hội nghị Durban đã mang tính xây dựng cho khu vực hay chưa?

11 Điều gì đã xảy đến đối với LULUCF?

12 Điều gì sẽ xảy ra đối với A/R CDM?

13 Vai trò của rừng trong thích ứng biến đổi khí hậu là gì?

Chú giải thuật ngữ

A/R CDM	Trồng rừng, Tái trồng rừng theo Cơ chế phát triển sạch	MRV	Đo đạc, Báo cáo, và Thẩm định
ASEAN	Hiệp hội các quốc gia Đông Nam Á	NAPA	Kế hoạch Hành động Thích ứng Quốc gia
ASFN	Mạng lưới Lâm nghiệp Xã hội các quốc gia ASEAN	RECOFTC	Trung tâm Đào tạo Lâm nghiệp Cộng đồng Khu vực Châu Á – Thái Bình Dương (Trung tâm vì Con người và Rừng)
BMU	Bộ Môi trường, Bảo tồn thiên nhiên và An toàn Hạt nhân (CHLB Đức)	REDD	Giảm phát thải từ Mất rừng và Suy thoái rừng
CBD	Công ước về Bảo tồn Đa dạng Sinh học	REDD+	Giảm phát thải từ Mất rừng và Suy thoái rừng bổ sung quản lý rừng bền vững, bảo tồn và tăng cường trữ lượng carbon
CDM	Cơ chế Phát triển sạch	REL	Mức phát thải cơ sở
CER	Giảm phát thải được chứng nhận	RL	Mức cơ sở
COP	Hội nghị các bên tham gia (về Công ước khung của Liên Hiệp Quốc về Biến đổi khí hậu - UNFCCC)	RSPO	Hội nghị bàn tròn về Dầu cọ bền vững
ETS	Kế hoạch thương mại lượng phát thải (của Liên minh Châu Âu - EU)	SBSTA	Cơ quan hỗ trợ tư vấn khoa học và công nghệ
FAO	Tổ chức Nông nghiệp và Lương thực của Liên Hiệp Quốc	SESA	Các tiêu chuẩn Đánh giá Xã hội và Môi trường
FPIC	Đồng thuận một cách Tự do, Báo trước và Được cung cấp thông tin	SDC	Cơ quan Hợp tác và Phát triển Thụy Sĩ
FRA	Đánh giá tài nguyên rừng	UNCCD	Công ước Liên Hiệp Quốc về Chống sa mạc hóa
GCF	Quỹ khí hậu xanh	UNDRIP	Tuyên bố của Liên Hiệp Quốc về Quyền của Người dân bản địa
GHG	Khí nhà kính	UNFCCC	Công ước Khung của Liên Hiệp Quốc về Biến đổi Khí hậu
GIZ	Cơ quan Hợp tác quốc tế Đức	VCS	Các tiêu chuẩn carbon được xác nhận
LAPA	Kế hoạch hành động thích ứng của địa phương	UNFF	Diễn đàn về rừng của Liên hiệp quốc
LCA	Hành động Hợp tác dài hạn (Tổ công tác lâm thời trong khuôn khổ UNFCCC)		
LULUCF	Sử dụng đất, Thay đổi mục đích sử dụng đất, và Lâm nghiệp		
Norad	Cơ quan Hợp tác Phát triển Na Uy		

Chuyên gia

Bà Anna Lehmann

Chương trình LEAF
USAID
Thái Lan

TS. Antonio GM La Viña

Trường Quản lý Nhà nước Ateneo
Philippines

Bà Ivy Wong

Quý vì Thiên nhiên Thế giới
Malaysia

Bà Joan Carling

Hiệp ước về Người thiểu số Châu Á (AIPP)
Thái Lan

Ông Lawrence Ang

Trường Quản lý Nhà nước Ateneo
Philippines

Ông Maximilian Conrad

Bộ Tài nguyên và Môi trường
Chính phủ Malaysia

TS. Promode Kant

Viện Kinh tế Xanh (IGREC)
Ấn Độ

Ông Resham Dangl

Bộ Lâm nghiệp và Bảo tồn Đất
Chính phủ Nepal

Ông Senson Mark

Diễn đàn Lâm nghiệp-Sinh thái PNG
Papua New Guinea

Ông Samreth Vanna

Tổng cục Lâm nghiệp
Chính phủ Cambodia

TS. Suchitra Changtragoon

Vụ Vườn Quốc gia
Bảo tồn Động Thực vật Hoang dã
Chính phủ Thái Lan

Bà Vicky Tauli-Corpuz

Tebtebba
Philippines

Ông Yayan Hadiyan

Bộ Lâm nghiệp
Chính phủ Indonesia

Câu hỏi 1

Điều gì đã xảy ra đối với REDD+ tại Hội nghị Durban?

“Những tiến bộ ngoạn mục được chứng kiến tại Hội nghị Cancun không được lặp lại tại Hội nghị Durban.”

Joan Carling

“Người dân địa phương đang quan tâm: ‘Khi nào thì tiền REDD+ sẽ tới?’”

Vanna Samreth

Hội nghị Durban có lẽ chưa mang lại những đột phá về REDD+ được theo sát tại Hội nghị Cancun tuy nhiên có một số chuyển biến quan trọng trong các phiên thảo luận và các quyết định chính. Phần nội dung REDD+ bắt nguồn từ Hội nghị Durban mang đến sự rõ ràng hơn rất nhiều về Mức phát thải cơ sở (RELS)/ Mức cơ sở (RLs), các biện pháp an toàn xã hội và môi trường, và Đo đạc, Báo cáo và Thẩm định (MRV), tuy nhiên vẫn để lại nhiều câu hỏi chưa được giải đáp liên quan đến các nguồn tài chính và các cơ chế chia sẻ lợi ích.

Tại Tiểu ban Tư vấn Khoa học và Công nghệ (SBSTA), một quyết định về xây dựng một “hệ thống thông tin” cho việc báo cáo hiệu quả hoạt động biện pháp an toàn REDD+ cấp quốc gia đã bị trì hoãn cho đến khi các bên có nhiều kinh nghiệm hơn về thực thi REDD+. Các biện pháp an toàn hiện được gắn kết với tài chính REDD+ trong phần nội dung Hành động hợp tác lâu dài (LCA), đây là một bước tiến quan trọng.

Hiện vẫn còn những tranh luận chưa có hồi kết về các nguồn tài chính cho REDD+, mặc dù cánh cửa đã mở đối với nguồn tài chính dựa vào thị trường. Các quỹ tài chính công cho REDD+ vẫn đang được tất cả các bên xem là cần thiết, đặc biệt trong giai đoạn Sẵn sàng, nhấn mạnh sự phụ thuộc vào hỗ trợ của nhà tài trợ trong việc tăng cường công tác quản trị rừng, thực thi biện pháp an toàn, và các hệ thống MRV.

Các quyết định tại Hội nghị Durban mang đến một số hướng dẫn về cách thức tài chính REDD+ tiếp cận các bên liên quan ở địa phương như thế nào. Điều này cho thấy những khó khăn đối với các quốc gia, như Cam pu chia, nơi đã xây dựng các dự án REDD+ thử nghiệm đồng thời phải chứng minh được cách thức những lợi ích có thể được thực hiện trước khi xây dựng một trường hợp để mở rộng mô hình tới các khu vực khác.

Nhìn chung, các cuộc thảo luận về tài chính hiện nay cởi mở hơn và ít bất đồng hơn là các Hội nghị các bên (COPs) trước đây. Điều này được kỳ vọng tiếp diễn và cần hỗ trợ đảm bảo tiến triển cao hơn tại Hội nghị COP 18 tại Qatar.

Câu hỏi 2

Các cuộc đàm phán có đang đi đúng hướng không?

Tiến trình các cuộc đàm phán hiện không đồng nhất. Nhiều đoàn đàm phán đến Durban với kỳ vọng có được một nghị định thư tiếp sau Kyoto. Họ đã thất vọng, đặc biệt là sự rút lui của Canada và Nhật Bản, về những hỗ trợ cho các thỏa thuận tiếp theo. Điều đáng tiếc là có cảm giác rằng Nghị định thư Kyoto có thể chết yểu vì sự do dự, không sẵn sàng của một số quốc gia trong Phụ lục 1 duy trì sự ủng hộ những trách nhiệm mang tính lịch sử của họ, cụ thể là các đường hướng phát triển phát thải cao theo đó đã giúp họ đạt được nền kinh tế công nghiệp hóa.

Sự tiến triển tích cực quan trọng của COP 17 chính là việc tạo Diễn đàn Durban¹ cho Tăng cường hành động. Diễn đàn này được dựa trên sự sẵn sàng của các quốc gia đang phát triển có mức phát thải lớn, như Trung Quốc và Ấn Độ, cam kết về giảm lượng phát thải trong tương lai - một điểm tồn đọng bấy lâu nay. Điều này sẽ khởi nguồn cho một giai đoạn hoàn toàn mới trong các cuộc đàm phán và mở ra rất nhiều cơ hội cho các cuộc đối thoại mang tính xây dựng giữa các quốc gia công nghiệp hóa và các nền kinh tế đang phát triển.

Tuy nhiên, nó có thể có ý nghĩa thực tế rằng nguyên tắc “chung nhưng trách nhiệm khác biệt” bị suy yếu. Điều này vẫn cần được xem xét liệu đây có phải là một bước đi mang tính xây dựng từ quan điểm các quốc gia Châu Á – Thái Bình Dương hay không, mặc dù có các hành động phá vỡ bế tắc đáng khen ngợi của Ấn Độ và Trung Quốc. Vấn đề công bằng lịch sử giữa các bên cũng không được lãng quên.

Hiện cũng có khá ít sự phản đối giữa các cơ quan chính phủ và khu vực tư nhân tại Trung Quốc và Ấn Độ trước viễn cảnh cắt giảm lượng phát thải trong tương lai. Các ngành công nghiệp dường như không phản đối với việc cắt giảm phát thải về mặt nguyên tắc, phần vì hiệu quả năng lượng có ý nghĩa về mặt kinh doanh và được xem như là cơ hội chi phí thấp (hoặc không mất chi phí). Tuy nhiên họ dự đoán rằng “quả treo cành thấp” đối với giảm và dừng lượng phát thải sẽ xuất hiện thông qua các thỏa thuận trao đổi công nghệ hiện đang trong quá trình đàm phán.

Bên cạnh sự lạc quan này, khu vực Châu Á – Thái Bình Dương cần đạt được các ưu tiên khu vực trong việc cân bằng thích ứng và giảm thiểu, cũng như tìm kiếm một vai trò phù hợp cho REDD+, đồng thời có được một phương pháp tiếp cận rõ ràng ở quy mô khu vực.

“Chiếc ly REDD hiện là nửa đầy, không phải nửa rỗng.”

Resham Dangji

“Cần phải có một nỗ lực rất lớn về phía các quốc gia đã phát triển để đáp ứng những thỏa hiệp do Ấn Độ và Trung Quốc đưa ra.”

Vicky Tauli-Corpuz

“Hiện có 1 con đường gặp gành phía trước đối với khu vực Châu Á – Thái Bình Dương.”

Ivy Wong

“Khi bạn loại bỏ các ‘quả ở cành thấp’ cho việc giảm phát thải, nhiều thành quả hơn sẽ xuất hiện như là những tiến bộ công nghệ.”

Promode Kant

¹ http://unfccc.int/files/meetings/durban_nov_2011/decisions/application/pdf/cop17_durbanplatform.pdf

Câu hỏi 3

Chúng ta còn cách thỏa thuận quốc tế bao xa?

Nhìn chung, sẽ không có hy vọng cho một thỏa thuận quốc tế nào trước năm 2020. Một trong những vấn đề cốt yếu chính là bản chất của các cuộc đàm phán: tiến bộ đạt được không mang tính liên tục. Nhìn chung các bên vẫn giữ nguyên các vị trí cố định trong suốt năm qua và chỉ đưa ra những ý kiến thỏa hiệp trong 3 ngày cuối cùng của mỗi Hội nghị COP. Hơn 10 năm đã mất đi theo con đường này và chúng ta có thể mất 10 năm tới với kiểu cách tương tự.

Chìa khóa cho sự tiến bộ chính là việc loại bỏ sự phân chia giữa các quốc gia phát triển và đang phát triển, theo đó Diễn đàn Durban đã kéo gãn lại sự phân chia này. Một số quốc gia, như Hàn Quốc và Mexico, đã thực hiện hiệu quả sự thay đổi mang tính tự nguyện, nhằm phản ánh vị thế mới của họ là các quốc gia có mức thu nhập trung bình. Trung Quốc và Ấn Độ, những cỗ máy phát thải chính, hiện cũng đang thực hiện các bước đột phá hướng tới các cam kết giảm thiểu lượng phát thải. Khúc mắc lớn còn tồn tại để đạt được thỏa thuận chính là Hoa Kỳ. Ấn Độ và Trung Quốc đã có cấu trúc chính trị nội bộ mà theo đó cho phép họ đưa ra quyết định tham gia một thỏa thuận quốc tế, nếu chính phủ thấy rằng quyết định đó là phù hợp. Trong khi đó Hoa Kỳ không như vậy và điều này có vẻ khó có thể thay đổi.

Chúng ta càng lặp đi lặp lại câu thần chú rằng không thỏa thuận nào có thể đạt được nếu thiếu sự tham gia của Mỹ, họ càng thực tế có một "lối đi tự do", theo đó quá trình đàm phán có thể bị ngừng vô thời hạn. Điều này lý giải tại sao một số nhà đàm phán đang nói về những thỏa thuận theo từng lĩnh vực (ví dụ: đối với REDD+) như là một bước tiến tiềm năng, hơn là chờ đợi một thỏa thuận thống nhất lớn lao.

REDD+ là một mô hình cho các lợi ích của một phương pháp tiếp cận phát triển theo từng bước. Tiến bộ với các cuộc thảo luận về REDD+ tại UNFCCC đã đi nhanh hơn so với các lĩnh vực khác vì niềm tin được củng cố rằng những tiến bộ đáng kể này đã được thúc đẩy. Bản chất tích lũy của tiến trình đàm phán REDD+ phần lớn đã dẫn đến không có sự khác biệt rõ rệt về quan điểm giữa các bên trong các cuộc thảo luận về REDD+. Các cuộc đối thoại hiện đang tập trung vào các vấn đề kỹ thuật và công tác thực thi hơn là nghiên cứu ý tưởng, vốn dĩ gắn kết chặt chẽ với các cuộc tranh luận về tài chính thị trường với phi thị trường.

Tại khu vực Châu Á – Thái Bình Dương, nhiều chính phủ đang suy nghĩ theo chiều hướng chia sẻ trách nhiệm nhằm bảo vệ rừng cho các thế hệ tương lai. Nếu các ngành khác có thể hưởng ứng theo đuổi mô hình này, chúng ta có thể hướng tới đạt được một thỏa thuận ràng buộc một cách nhanh chóng hơn dự kiến, mặc dù bất kỳ thỏa thuận theo lĩnh vực nào cũng sẽ cần được hậu thuẫn bởi các chỉ tiêu ngành tương ứng. Tuy nhiên, nếu REDD+ vẫn chỉ là nguồn gốc duy nhất đạt được sự tiến bộ, chúng ta vẫn còn đang trong một cuộc hành trình dài với cơ hội mong manh đạt được sự thành công trong giải quyết vấn đề biến đổi khí hậu.

"Chúng ta vừa mất một thập kỷ với cuộc chiến chống biến đổi khí hậu."

Tony La Viña

"Liệu có phải REDD+ là đích cuối cùng hay là một công cụ để giải quyết vấn đề biến đổi khí hậu?"

Ivy Wong

Câu hỏi 4

REDD+ sẽ được đầu tư như thế nào?

Sự phân chia giữa việc ủng hộ phương pháp tiếp cận thị trường và phi thị trường về tài chính REDD + tại Hội nghị Durban ít mạnh mẽ hơn so với trước đây. Điều này phản ánh một sự hiểu biết tốt hơn về vấn đề này đối với tất cả các bên. Với tình trạng của nền kinh tế toàn cầu hiện nay, các túi tiền công đang cạn dần nên có khả năng rằng phần lớn tài chính sẽ phải đến từ các nguồn khác hơn là từ các nhà tài trợ đa phương và song phương.

Bất kể là từ nguồn nào, tài chính REDD + trong khuôn khổ một thỏa thuận REDD + tiềm năng phải là nguồn mới, bổ sung và gắn với các kết quả. Do tài chính cho giai đoạn 'Sẵn sàng' chủ yếu nhằm tới mục tiêu xây dựng năng lực, nó không nhất thiết phải dựa trên hiệu quả hoạt động. Với sự hỗ trợ từ các chương trình đa phương như UN-REDD và Quỹ Đối tác Carbon Lâm nghiệp (FCPF), một số quốc gia hiện đang hướng đến các phương pháp tiếp cận tài chính theo đó nhằm tìm kiếm các cách thức để gắn kết các khoản chi trả với các kết quả. Trong thời điểm trước mắt, tài chính công chắc chắn rất cần thiết để đóng góp vào giai đoạn Sẵn sàng. Tuy nhiên một loạt các nguồn tài chính quy mô lớn hơn phải sẵn sàng cho việc thực thi REDD + để đáp ứng nhu cầu cung cấp các kết quả được đo lường, báo cáo, và thẩm định.

Nguồn tài chính dựa vào thị trường không nhất thiết có nghĩa là tạo ra các "tín chỉ REDD+" có thể mua bán được. Đầu tư của khu vực tư nhân cũng có thể được đầu tư vào các hành động như xây dựng và thực hiện cải tiến công tác quản trị rừng, các tiêu chuẩn quản lý mới và các hệ thống chứng nhận, đồng thời thúc đẩy quản lý bền vững các mặt hàng như cà phê và cao su. Những hành động khuyến khích sáng tạo như vậy sẽ góp phần để đáp ứng các mục tiêu của REDD +, theo đó hoàn toàn có khả năng thu hút sự quan tâm từ các nguồn như quỹ lương hưu và các quỹ tài sản có chủ quyền, nhưng không nhất thiết phải tạo ra các tín chỉ có khả năng giao dịch.

Một số quốc gia, chẳng hạn như Nhật Bản, mong muốn hướng tới hợp tác song phương với các chương trình bồi hoàn carbon, và đây chính là các hoạt động liên quan đến đầu tư tài chính xuyên suốt các quốc gia trong khu vực. Tuy nhiên hiện vẫn chưa rõ ràng những chương trình này sẽ được báo cáo trong khuôn khổ UNFCCC như thế nào. Các nhà tài trợ có thể mong muốn có được sự ghi nhận đối với các hoạt động đầu tư của họ, nhưng các nước tiếp nhận tiềm năng như Malaysia quan ngại sẽ mất đi quyền được báo cáo các hoạt động REDD + này đối chiếu với các cam kết tương lai của họ trong phạm vi Diễn đàn Durban.

Các phương án đầu tư tài chính cho REDD+ cũng đa dạng như những động cơ gây mất rừng và suy thoái rừng. Cuối cùng, các phương án phù hợp phụ thuộc rất nhiều vào bối cảnh quốc gia cũng như các phương thức tiếp cận thích hợp và dễ chấp nhận ở các cấp địa phương. Do vậy, đây là vấn đề mang tính đặc thù của quốc gia và có thể thay đổi rộng rãi trên khắp các quốc gia khu vực Châu Á – Thái Bình Dương.

"Các cơ quan tài trợ phải chứng minh cho người nộp thuế rằng tiền đầu tư giúp giảm lượng phát thải."

Anna Lehmann

"Các quốc gia cần bắt đầu thực thi các hoạt động REDD+ trước khi nguồn tiền quốc tế được hiện thực."

Vanna Samreth

Câu hỏi 5

Tác động của Hội nghị Durban về Thị trường carbon tự nguyện đối với lâm nghiệp là gì?

Trên cơ sở đối chiếu với thị trường bắt buộc trong khuôn khổ UNFCCC, Thị trường Carbon tự nguyện (VCM) không đáng kể về mặt quy mô nhưng nó là một công cụ có giá trị cho việc thử nghiệm các phương pháp và đúc rút kinh nghiệm. VCM cho phép các quốc gia tận dụng những khoảng thời gian trước khi một thỏa thuận quốc tế mới có hiệu lực thông qua thử nghiệm và điều chỉnh phương thức, các tiêu chuẩn và hướng dẫn tốt nhất đồng thời thông qua xây dựng năng lực cho một cơ chế REDD+ bắt buộc. Tuy vậy, không nên xem nó là một lựa chọn thay thế cho cơ chế như vậy.

VCM được dẫn dắt về mặt nguyên tắc bởi Trách nhiệm xã hội của doanh nghiệp (CSR), và do đó có một vị thế tương đối khác biệt với thị trường carbon bắt buộc, vốn được điều khiển bởi các cam kết của các quốc gia tại Phụ lục 1 trong khuôn khổ Nghị định thư Kyoto. CSR không gặp phải nguy cơ đi ra ngoài xu thế chung và do vậy đã không bị ảnh hưởng trực tiếp bởi kết quả của Hội nghị COP 17.

Nhiều tổ chức xã hội dân sự và một số chính phủ tại khu vực Châu Á – Thái Bình Dương bày tỏ thái độ thận trọng về VCM, đặc biệt liên quan tới sự chấp thuận của xã hội đối với các phương pháp luận. Papua New Guinea và Philippine đang phải hứng chịu sự quan tâm của “các chàng cao bồi carbon” và hiện đang trong quá trình xây dựng hệ thống luật pháp để bảo vệ những cộng đồng dễ bị tổn thương khỏi sự bóc lột. Tuy nhiên, phần lớn các dự án VCM hiện nay được chứng nhận trên cơ sở một hoặc nhiều hơn các tiêu chuẩn, chẳng hạn như các Tiêu chuẩn carbon được chứng nhận (VCS). Các tiêu chuẩn này càng ngày càng mạnh hơn, ít nhất cũng nghiêm ngặt như Cơ chế Phát triển sạch (CDM) trong việc bảo đảm tính toàn vẹn về xã hội và môi trường.

Từ cơ sở thấp như hiện tại (khoảng 0,02% giá trị của thị trường bắt buộc), số lượng các dự án VCM lâm nghiệp chắc chắn làm gia tăng khi các tập đoàn lớn cố gắng trao đổi lượng carbon phát thải (đầu chân carbon) của họ. Nhiều quốc gia trong khu vực đang nhìn nhận VCM như là một cây cầu gắn với cơ chế REDD+ bắt buộc trong tương lai và do vậy có thể tham gia tích cực hơn vào việc xây dựng những dự án này. Ví dụ, các chính phủ có thể đưa ra hướng dẫn về các loại hình dự án mà họ muốn thấy, hoặc về các tiêu chuẩn mà họ kỳ vọng những nhà xây dựng dự án cần tuân thủ. Do đó, về bản chất VCM có khả năng tạo ra nhiều hơn một tác động vào các Hội nghị COP trong tương lai hơn là ngược lại.

“Bài học từ VCM sẽ rất quan trọng trong việc thiết kế thị trường bắt buộc cho REDD+.”

**Suchitra
Changtragoon**

Câu hỏi 6

Liệu đơn giản hóa có làm suy yếu các biện pháp an toàn hay không?

Vấn đề chủ chốt liên quan tới các biện pháp an toàn không phải chỉ riêng tính đơn giản mà còn là nội dung. Nhiều tổ chức phi chính phủ cảm nhận rằng các cuộc thảo luận tại Hội nghị Durban đã làm phương hại tới những tiến triển về các biện pháp an toàn trong các Thỏa thuận tại Cancun, thông qua việc thay thế những lời nói mạnh mẽ bằng những hướng dẫn chung chung. Tuy vậy, nội hàm quyết định của COP càng chi tiết thì nó sẽ càng trở thành gánh nặng khi thực hiện đối với chính phủ các nước, theo đó có thể làm nhụt chí trong việc áp dụng các biện pháp an toàn. Ví dụ, Indonesia đã và đang điều tra việc xây dựng các hệ thống thông tin về biện pháp an toàn đối với REDD+ đồng thời sẽ lo ngại nếu thông điệp Hội nghị Durban đưa ra vượt mức chịu đựng với quá nhiều chi tiết.

Kết quả Hội nghị Durban cố gắng tìm ra một khuôn khổ chung đồng thời thừa nhận rằng các quốc gia cần có thêm một vài năm trải nghiệm giai đoạn Sẵn sàng REDD+ trước khi cam kết vào một hệ thống về báo cáo biện pháp an toàn. Phần trung tâm của thỏa thuận là yêu cầu đối với tất cả các quốc gia tham gia REDD+ báo cáo rằng họ đã đưa tất cả các yếu tố nội hàm của các biện pháp an toàn vào trong hệ thống luật pháp của mình. Những biện pháp pháp lý này cần phải được xây dựng thông qua một quá trình tham vấn đầy đủ và hiệu quả. Về mặt hiệu lực, các quyết định tại Durban cho phép áp dụng các biện pháp an toàn trên cơ sở tính đặc thù của các quốc gia.

Mặc dù điều này vẫn còn là một khái niệm tương đối mới mẻ, hầu hết các quốc gia khu vực Châu Á – Thái Bình Dương hiện tại khá cởi mở đối với các nguyên tắc Đồng thuận một cách Tự do, Báo trước và Được cung cấp thông tin (FPIC), - một tiến triển gần đây mang ý nghĩa tích cực.

Từ cách nhìn của người dân bản địa, tất cả các biện pháp an toàn được phán ánh trong các Thỏa thuận tại Cancun cần được thực thi mà không cần quan tâm tới các tiến trình đàm phán. Do các quốc gia thu được các bài học kinh nghiệm về quản lý rừng bền vững đồng thời do các quyền của Người dân bản địa được tăng cường, họ sẽ gây được sự ảnh hưởng về các vấn đề này trong các cuộc đàm phán.

Một điều rất đáng chú ý rằng các biện pháp an toàn đã được đưa vào trong phần nội dung liên quan đến tài chính được xây dựng tại Durban, theo đó tăng cường tính hiệu quả của các biện pháp này. Điều này nêu bật sự quan tâm của các bên liên quan với các tổ chức phi chính phủ, nhà tài trợ và khu vực tư nhân trong việc đảm bảo rằng họ được xem trọng.

“Các quốc gia không còn dùng quân bài về tính chủ quyền đối với vấn đề các biện pháp an toàn.”

Tony La Viña

“Ở cấp độ quốc gia, bạn cần tìm ra vị trí nào biện pháp an toàn chuẩn mực cần chặt chẽ, và ở đâu nó cần đơn giản.”

Yayan Hadiyan

“Người dân đang giữ phần lớn nhất các diện tích rừng nên họ phải có tiếng nói lớn nhất, và có sự hỗ trợ để tiếng nói của họ được lắng nghe.”

Vicky Tauli-Corpuz

Câu hỏi 7

Những người sống phụ thuộc vào rừng có được bảo vệ không?

“Người dân bản địa và cộng đồng địa phương có quyền quyết định về lợi ích nào mà họ cần.”

Joan Carling

“Tại Durban, chúng tôi đã nhấn mạnh tầm quan trọng của việc tiếp cận các dịch vụ sinh thái đối với người dân bản địa.”

Vicky Tauli-Corpuz

Có sự thống nhất rõ ràng về liệu người dân sống phụ thuộc vào rừng có điều kiện tốt hơn không khi mà một kết quả của Hội nghị Durban đã không hiện thực hóa điều này. Một vấn đề gây căng thẳng bao trùm là sự phân biệt giữa các dân tộc thiểu số và cộng đồng địa phương cũng như quyền lợi tương ứng của họ để bảo vệ thông qua các biện pháp an toàn của REDD +, đặc biệt liên quan đến FPIC. Trừ khi quyền pháp lý đặc thù của họ đối với FPIC được công nhận trong khuôn khổ REDD +, các nhóm người dân bản địa lo ngại rằng tính đặc thù của họ sẽ bị suy yếu dần.

Một nguyên do khác của sự hiểu lầm là bản chất của những lợi ích mà những người dân sống phụ thuộc vào rừng có thể nhận được thông qua REDD +. Giả định do một số nhà đàm phán đưa ra là những lợi ích sẽ được phân chia dưới hình thức thanh toán tiền mặt. Điều này có lẽ không phải là vấn đề chính trong hầu hết các trường hợp, và có nguy cơ rằng nếu ấn tượng đó được tuyên truyền rộng rãi trong cộng đồng người dân địa phương, nó có thể dẫn đến những ý tưởng rất không thực tế về cách thức REDD + sẽ vận hành như thế nào. Ở cấp cộng đồng, những lợi ích thích hợp nhất chính là các dịch vụ xã hội như trường học và trạm y tế, đồng thời sự hỗ trợ đối với sinh kế dựa vào tài nguyên rừng mà việc sử dụng khôn ngoan các nguồn quỹ REDD + có thể đảm bảo.

Khai thác kiến thức bản địa chính là yếu tố then chốt của việc bảo vệ các quyền của người địa phương trong khuôn khổ REDD+. Điều này có thể dẫn tới sự xung đột giữa và trong nội bộ các cộng đồng và theo đó cần phải có sự chú ý đặc biệt trước khi xây dựng hướng dẫn về kiến thức bản địa đối với các biện pháp an toàn của REDD+.

Hiện vẫn có quan ngại rằng bình đẳng giới sẽ không được xem xét một cách thỏa đáng trong các tiến trình tham vấn của REDD+, FPIC và các biện pháp an toàn khác. Điều này có thể dẫn tới việc phân hóa hơn nữa đối với nhóm đối tượng vốn đã bị tổn thương này.

Trên tất cả, quyền của những người dân sống phụ thuộc vào rừng có sự gắn kết chặt chẽ đối với hoạt động thích ứng biến đổi khí hậu. Bolivia đã cố gắng thúc đẩy công nhận REDD+ như là một cơ chế tổng hợp giảm thiểu và thích ứng trước khi họ đồng ý vào văn kiện REDD+, dưới sự hậu thuẫn của một số quốc gia khu vực Châu Á – Thái Bình Dương.

Câu hỏi 8

Những nguyên tắc tính toán trữ lượng carbon của rừng có rõ ràng không?

Tại Durban, đã có một số ý kiến đồng thuận về cách thức các hệ thống tính toán carbon sẽ được xây dựng như thế nào đối với REDD+. Các đường cơ sở (RLs) hay Mức phát thải cơ sở (RELS) sẽ được sử dụng như những khuôn mẫu để đánh giá hiệu quả hoạt động của một quốc gia. Tuy nhiên, bản thân các quốc gia sẽ phải quyết định phương thức xây dựng các đường này theo hướng minh bạch, đầy đủ và thống nhất trên cơ sở hiện trạng phát thải của họ. Đây chính là điểm mới và có tính quan trọng. Cụ thể, nó khác với cách thức mà các nguyên tắc tính toán của LULUCF xây dựng năm 1997 khi đó với thông tin không đầy đủ, các nhà đàm phán đã đưa ra các quy trình tính toán phức tạp mà có những thời điểm chúng gây trở ngại hơn là thúc đẩy, hỗ trợ những nỗ lực nhằm giảm lượng phát thải từ các ngành sử dụng đất và lâm nghiệp.

Tuy nhiên, việc xây dựng các đường cơ sở quốc gia xác thực là một nhiệm vụ khó khăn. Hầu hết các nước đã bắt đầu bằng cách xem xét các số liệu ghi lại các hoạt động và hình thức phát thải của mình theo thời gian. Cùng với sự khởi đầu tốt như vậy, các thông tin số liệu theo lịch sử sẽ cần phải được gắn kết với những dự đoán về lượng phát thải trong tương lai. Vì các động cơ thay đổi thường xuyên, hiện chưa có sự đảm bảo nào những xu hướng mất rừng và suy thoái trong quá khứ theo thời gian sẽ tiếp diễn, đặc biệt liên quan tới các động cơ về kinh tế như là các thị trường hàng hóa nông nghiệp.

Các cơ quan chính phủ chịu trách nhiệm điều tiết ngành công nghiệp hướng đến thay đổi trong sử dụng đất (ví dụ: dầu cọ) cần được tham gia vào việc quyết định các đường cơ sở phù hợp để xem xét các chỉ tiêu sản xuất hàng hóa cụ thể cũng như các chính sách phụ trợ. Việc này sẽ hỗ trợ việc xây dựng các phương pháp ước tính chi phí chính xác đối với những thay đổi cần thiết trong việc điều tiết. Papua New Guinea là một trường hợp thú vị nơi mà họ có thể sử dụng các tiêu chuẩn của Hội nghị bàn tròn về Dầu cọ bền vững (RSPO) như là cơ sở cho các đường cơ sở, theo đó việc giao nhiệm vụ và điều chỉnh các tiêu chuẩn RSPO trên phạm vi cả nước có thể được hỗ trợ thông qua nguồn tài chính REDD+.

Một trong những thông điệp mang tính tích cực hơn của Durban là việc chúng ta không phải đạt được điều này với độ chính xác hoàn hảo trong lần nỗ lực đầu tiên. Ví dụ, đường cơ sở mà Guyana xây dựng đang bị giới học thuật đặt nhiều câu hỏi. Tuy nhiên đây chỉ là điểm khởi đầu; một quốc gia có thể từ đó cải thiện dần theo thời gian.

“Chúng ta không được đòi hỏi trở thành những nhà ảo thuật đối với REDD+, tự nghĩ ra những con số mà chúng ta cho là hợp lý, như chúng ta đã làm đối với LULUCF.”

Tony La Viña

“Với nhiều động cơ liên quan đến quản trị, vấn đề không chỉ là thiếu kiến thức chuyên môn : các cơ quan chính phủ cũng cần phải trao đổi với nhau.”

Anna Lehmann

“Cách tiếp cận từng bước có thể tạo niềm tin cho một quốc gia trong việc xây dựng RELS.”

Resham Dangl

No.	Spesies	Ukuran	Perkiraan
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			
19			
20			

Câu hỏi 9

Chúng ta có thể xây dựng năng lực về MRV như thế nào?

Các quốc gia trong khu vực Châu Á – Thái Bình Dương không ở cùng một điểm xuất phát liên quan tới MRV. Ấn Độ thực hiện điều tra kiểm kê rừng toàn quốc với chu kỳ 2 năm trong khi Malaysia đã và đang thực hiện các hoạt động tương tự với chu kỳ 50 năm. Nepal gần đây thực hiện đợt kiểm kê toàn diện lần đầu tiên của mình sau 17 năm trong khi một số quốc gia khác thậm chí chưa từng thực hiện việc này. Trên tất cả, các phương pháp giám sát rừng và tính toán carbon phải đủ đơn giản để có thể áp dụng được trong thời gian dài, thậm chí vượt qua cả cơ chế REDD+. Một số quốc gia, chẳng hạn như Campuchia, đang quan ngại rằng những hướng dẫn cho việc đo đạc tài nguyên rừng đã được thảo luận tại Durban sẽ vượt quá khả năng của họ.

Chuyển giao công nghệ hiện vẫn được coi là một ưu tiên đối với các quốc gia đang phát triển trong khuôn khổ hội nghị Durban và là yếu tố quan trọng đối với REDD+ và cả thích ứng biến đổi khí hậu. Tuy nhiên, quá trình này không nên chỉ giới hạn trong các hoạt động chuyển giao từ các nước phát triển cho các nước đang phát triển. Đặc biệt các cơ hội các hoạt động chuyển giao công nghệ giữa các nước đang phát triển vẫn đang còn rất nhiều. Ví dụ, Ấn Độ có thể đóng vai trò như một trung tâm cho vùng Nam Á và quy mô lớn hơn về công nghệ viễn thám và giám sát rừng. Điều này đặc biệt phù hợp ở nơi mà các hệ sinh thái có điểm tương đồng xuyên biên giới như các lưu vực sông Mê Kông hoặc sông Hằng.

Ngoài ra, chuyển giao công nghệ có thể tiến hành trong phạm vi mỗi quốc gia. Cần có sự minh bạch hơn trong các hệ thống thông tin lâm nghiệp để nhìn nhận khách quan năng lực của mình đối với REDD+. Ví dụ, các cơ quan lâm nghiệp cần ưu tiên tạo dựng những diễn đàn tri thức để tất cả các bên liên quan có thể tiếp cận thông tin, số liệu và công nghệ.

MRV có thể dễ dàng tiếp cận nếu các quốc gia áp dụng phương pháp tiếp cận “từng bước”. Điều này khởi đầu với việc sử dụng số liệu từ các Báo cáo Đánh giá Tài nguyên rừng toàn cầu (FRA) do FAO hỗ trợ, tiếp đó là xây dựng các hệ số phát thải chung mà theo đó được đánh giá và điều chỉnh theo thời gian. Cuối cùng bố trí cảnh và các hệ số về môi trường quốc gia sẽ được đưa vào. Chìa khóa của sự thành công chính là thực hành, hoặc vừa học vừa làm.

Các quốc gia khác trong vùng có thể học tập kinh nghiệm của Nepal về lâm nghiệp cộng đồng, mà qua đó thấy rằng MRV không chỉ dành cho các “chuyên gia”. Các quốc gia cần xây dựng các khung MRV phù hợp và có thể áp dụng tại nước mình để giảm chi phí và cho phép các cộng đồng địa phương tham gia trực tiếp ở những nơi thích hợp. Sự tham gia như vậy là đặc biệt quan trọng khi mà MRV cho REDD+ cần phải xem xét các biện pháp an toàn về mặt xã hội. Điều này có thể có những hạn chế nhất định liên quan đến tính chính xác và khả năng xác minh. Tuy nhiên ngoài trừ cách này ra có rất ít người tin rằng năng lực MRV quốc gia có thể được xây dựng; trừ phi với một chi phí khổng lồ.

“Lĩnh vực MRV đang tiến triển rất nhanh, những điều chúng ta học được hai năm trước giờ đã lỗi thời.”

Resham Dangi

“Chúng ta đã không hướng đến một quyết định theo đó cung cấp đồ ăn sẵn cho các nhà chức trách mà thay vào đó là công cụ để xây dựng RELS và RLS.”

Lawrence Ang

Câu hỏi 10

Đối thoại về REDD+ hướng tới Hội nghị Durban đã mang tính xây dựng cho khu vực hay chưa?

“Chúng ta đã có nhiều thảo luận tại cấp quốc gia về REDD+ nhưng những kiến thức có được không được truyền bá một cách hiệu quả.”

Maximilian Conrad

“Là các nước thị trường mới nổi, chúng ta cần bắt đầu nhận định REDD+ như một cơ hội đầu tư.”

Lawrence Ang

“Việc đình hoãn của một thỏa thuận tiếp theo có thể được sử dụng để chuẩn bị – học hỏi từ các kinh nghiệm trong vùng và chuẩn bị sẵn sàng các cơ chế bất kỳ khi nào nó xảy đến.”

Senson Mark

Các cuộc họp các bên liên quan quốc tế và quốc gia thường kỳ hướng đến Hội nghị Durban đã đóng góp nhất định vào sự tiến triển đáng kể của REDD+. Việc trì hoãn một thỏa thuận sau Kyoto sẽ cho phép có nhiều thời gian hơn để tiếp tục đạt được sự tiến triển như vậy để đảm bảo rằng cả khu vực sẵn sàng thực thi REDD+ trên cơ sở sự tuân thủ nếu và ngay khi nó xuất hiện.

Người bản địa trong khu vực đã bắt đầu vươn tới nhà nước và các đối tượng khác thông qua đối thoại REDD + theo cách thức mà họ hiếm khi thực hiện trước đây. Những mối quan hệ và sự hiểu biết giữa các nhóm người bản địa và Ngân hàng Thế giới đã được cải thiện rõ rệt, từ đó dẫn đến những cải thiện đáng kể liên quan tới các tiêu chuẩn của Ngân hàng Thế giới đối với Đánh giá xã hội và môi trường (SESA) và sự đồng thuận nhằm cho phép người dân bản địa chọn lựa người đại diện của mình trong các cuộc thảo luận. Thực tế rằng các nguyên tắc của biện pháp an toàn về xã hội, bao gồm cả FPIC, đã rõ ràng ở Durban có thể được coi như là kết quả của việc đối thoại xây dựng và vận động hành lang thành công từ phía các nhóm xã hội dân sự.

Do vậy, hoạt động đối thoại quốc tế cấp cao về REDD+ trước Hội nghị Durban đã có tác động đáng kể tới các quốc gia trong việc đạt được sự đồng thuận. Tuy nhiên, đối thoại nội bộ giữa các quốc gia Châu Á Thái Bình Dương không phải lúc nào cũng mang tính xây dựng. Nhiều cuộc họp đã được tổ chức một cách vội vã, không thể hiện đầy đủ tính tham gia. Để này đạt hiệu quả, những sự kiện này cần phải được tiến hành cùng với các hoạt động truyền thông và hỗ trợ thông qua các chuyên gia độc lập và có nhiều kinh nghiệm Hiện đang có nhu cầu ngày càng tăng về một kho tri thức REDD+ của vùng để giảm thiểu sự phụ thuộc vào các chuyên gia quốc tế có giá đắt đỏ và cũng để đảm bảo rằng thông tin lệch lạc về REDD+ không bị lan rộng.

Đối thoại để xây dựng một mặt trận thống nhất trong các tiến trình đàm phán có thể nêu bật tính ổn định tương đối về tài chính và chính trị, những cơ hội để thử nghiệm các ý tưởng như các phương pháp tiếp cận lồng ghép trong bối cảnh hải đảo (Philippines và Indonesia), và tiềm năng xây dựng một hệ thống MRV và tài chính thống nhất tương tự như Quỹ Amazon. Hiện đang tồn tại bầu không khí tích cực về hợp tác khu vực liên quan tới REDD+. Do vậy các quốc gia cần tận dụng tốt các diễn đàn trao đổi khác nhau hiện có.

Câu hỏi 11

Điều gì đã xảy ra đối với LULUCF?

“Hiện có một bức tường lửa giữa LULUCF và REDD+, nhưng chúng vẫn hỗ trợ thông tin lẫn nhau.”

Lawrence Ang

“Sự thiếu vắng các biện pháp an toàn trong LULUCF nhấn mạnh các tiêu chuẩn kép trong tiến trình UNFCCC.”

Vicky Tauli-Corpuz

Tại Durban, đo đạc tài nguyên rừng đã trở thành một hoạt động mang tính nhiệm vụ đối với các hoạt động kiểm kê Khí nhà kính (GHG), theo đó sẽ được áp dụng tại tất cả các quốc gia trong khuôn khổ Diễn đàn Durban, không chỉ đối với các quốc gia đã công nghiệp hóa như hiện nay. Do vậy, các quốc gia sẽ xây dựng và đệ trình Đường cơ sở của mình đồng thời chứng tỏ rằng các hoạt động đưa họ xuống dưới mức này được tính vào những cam kết của họ (tối đa 3,5% tổng lượng cắt giảm khí nhà kính của họ). Một tiến triển khác từ hội nghị Durban chính là việc đưa và các sản phẩm gỗ đã khai thác (HWP) trong đo đạc carbon rừng. Điều quan trọng chính là các quốc gia khu vực Châu Á – Thái Bình Dương hiểu được cách thức những sáng tạo này sẽ hoạt động thế nào.

Những tác động tự nhiên hiện cũng được đưa vào xem xét trong khuôn khổ LULUCF. Điều này mang nghĩa rằng, ví dụ một quốc gia thường xuyên bị cháy rừng như Australia có thể đưa “các mức cơ bản” này vào các Đường cơ sở LULUCF của họ. Vấn đề này cùng với HWP rất phù hợp đối với REDD+.

Tuy nhiên, hội nghị Durban đã thất bại trong việc đưa ra mức độ chi tiết đối với các phương pháp đo đạc LULUCF như đã được kỳ vọng. Các cuộc thảo luận về hệ thống xác minh đối với tính chính xác của hoạt động phát thải của các quốc gia trong Phụ lục 1 hiện vẫn đang trong quá trình triển khai. Một vai trò của các quốc gia thuộc khu vực Châu Á Thái Bình Dương là tham gia vào xây dựng các hệ thống xác minh này.

Một mối quan ngại khác là trong khi các quốc gia trong Phụ lục 1 và các tổ chức phi chính phủ tích cực khuyến khích các chính phủ các nước Châu Á Thái Bình Dương thực hiện các biện pháp an toàn trong REDD+, họ lại lơ đi các hoạt động của chính mình liên quan tới LULUCF.

Cần bình đẳng về số lượng khi mời các chuyên gia từ các quốc gia phát triển và đang phát triển đến tham gia đánh giá các báo cáo LULUCF. Hệ thống đánh giá hiện nay đã minh bạch nhưng đây là một cơ hội tuyệt vời cho khu vực nhằm xây dựng một tập hợp các chuyên gia đánh giá và xác thực lượng phát thải khí nhà kính từ ngành lâm nghiệp. Những kinh nghiệm, chuyên môn như vậy có thể sẵn sàng được áp dụng đối với REDD+, theo đó việc xác minh giữa các quốc gia đang phát triển về số liệu REDD+ sẽ có thể được tiến hành trong tương lai, hơn là gần như độc quyền trong tay các chuyên gia từ các quốc gia đã phát triển. Để điều này có thể thực hiện từ năm 2020 khi mà sự khác biệt giữa các quốc gia thuộc và không thuộc Phụ lục 1 được giải quyết một cách hiệu quả, các quốc gia vùng Châu Á Thái Bình Dương cần yêu cầu hỗ trợ để xây dựng các năng lực cần thiết.

Câu hỏi 12

Điều gì sẽ xảy ra đối với A/R CDM?

Chúng ta vẫn chưa biết liệu, hoặc làm thế nào Cơ chế phát triển sạch có thể đưa vào một cách phù hợp trong khuôn khổ Diễn đàn Durban. Các nhà đầu tư cần sự rõ ràng; do vậy nếu chúng ta không sớm có câu trả lời, nguồn đầu tư vào cơ chế này có thể dẫn suy kiệt vào năm 2015.

Công cụ A/R CDM là một phần rất nhỏ trong cơ chế CDM tổng thể. Mặc dù số lượng các dự án đã tăng lên trong những năm qua với gần 30 dự án trên toàn thế giới, con số này vẫn ít hơn 1% tổng số các dự án CDM và thậm chí tỉ phần còn nhỏ hơn khi xét về tổng lượng Giảm phát thải được công nhận (CERs) đạt được. Hơn nữa, hiện còn rất ít không gian để phát triển hơn nữa trong khu vực Châu Á – Thái Bình Dương. Cơ chế này bị hạn chế về diện tích đất đai chưa có rừng năm 1990, và hầu hết các khu vực phù hợp với tiêu chí này đều được ưu tiên cho sản xuất nông nghiệp. Nó không thể được sử dụng để cải thiện đất rừng bị suy thoái mà theo đó thỏa mãn định nghĩa rừng với độ tàn che tối thiểu.

Tuy nhiên, các phương pháp tiếp cận trồng mới/ trồng lại có thể rất hữu ích đối với các quốc gia không có tiềm năng lớn đối với REDD+. Hiện có nhiều khả năng thú vị cho việc thay đổi các quy tắc của A/R CDM để biến nó hấp dẫn hơn trong con mắt các nhà đầu tư. Ví dụ, CER tạm thời (tCER) chỉ được sử dụng cho các dự án A/R CDM đã được nhắm để giải quyết những quan ngại về tính bền vững trong ngành lâm nghiệp tuy nhiên nó là nguyên do chủ yếu tại sao sự quan tâm của khối tư nhân lại thấp đến vậy.

Các nhà đầu tư mong muốn các tín chỉ có thể thay thế để dễ dàng trao đổi nhưng tCERs rõ ràng là không. Các vùng đệm rủi ro được sử dụng trong thị trường tự nguyện (chẳng hạn như VCS) để giải quyết tính lâu dài. Các vùng đệm này đóng vai trò giống như một đảm bảo cho sự vĩnh cửu của các tín chỉ được bán trên thị trường. Tuy nhiên, khác với tCERs, các tín chỉ từ các dự án lâm nghiệp sử dụng VCS hoàn toàn có thể trao đổi với các tín chỉ từ các loại dự án khác. Ngoài ra, vẫn chưa rõ cách thức làm thế nào nguy rủi ro về tính lâu dài sẽ được giải quyết trong cơ chế tuân thủ REDD + tiềm năng và liệu những vùng đệm sẽ được tổ chức ở cấp quốc gia và / hoặc cấp quốc tế.

“Các quy định về đất đai trong A/R CDM dẫn tới những hạn chế rất lớn. Trừ phi các quy định thay đổi, sẽ không có sự mở rộng to lớn nào.”

Promode Kant

“Đối với các nhà đầu tư, REDD+ hấp dẫn hơn A/R CDM, và rằng do các chứng chỉ A/R CDM chỉ có hiệu lực trong 5 năm.”

Anna Lehmann

Câu hỏi 13

Vai trò của rừng trong thích ứng biến đổi khí hậu là gì?

Rừng không chỉ là một mạng lưới an toàn trong các thời điểm thiếu thốn; chúng vẫn là cơ sở đối với sinh kế nông thôn ở nhiều địa phương trong vùng Châu Á - Thái Bình Dương. Tuy nhiên, những giá trị này vẫn chưa được đề cập trong các phiên đàm phán. Khi REDD+ phân loại nằm trong giảm thiểu trong khuôn khổ UNFCCC, nhiều nhà bình luận, bao gồm cả những người bản địa, đã nghĩ rằng nó cần được sử dụng cho cả thích ứng và giảm thiểu.

Đây chính là một phần nguyên nhân tại sao cần thúc đẩy các biện pháp an toàn mạnh mẽ, theo đó giải quyết nhiều vấn đề mà phương pháp tiếp cận thích ứng có thể đảm bảo. Vấn đề về việc phân loại một lần nữa đã trở nên quan trọng trong bối cảnh Quỹ khí hậu xanh (GCF). GCF có các cửa sổ cho hoạt động thích ứng và giảm thiểu, tuy nhiên nó vẫn chưa rõ ràng REDD+ sẽ nằm ở đâu. Có thể việc tốt nhất chính là vận động để xây dựng một cửa sổ tách biệt cho REDD+ để ghi nhận vai trò song hành của nó.

Một số quốc gia đã thực hiện những hành động cụ thể để ghi nhận vai trò của rừng trong các chiến lược thích ứng. Lâm nghiệp là một yếu tố chính trong Kế hoạch hành động thích ứng quốc gia (NAPA) của Nepal. Đây chủ yếu là nỗ lực nhằm thể chế hóa hoạt động thích ứng biến đổi khí hậu vào trong quá trình lập kế hoạch địa phương (hoặc LAPAs), mà phần lớn hoạt động lập kế hoạch này diễn ra trong các nhóm đối tượng sử dụng rừng cộng đồng. NAPA quy định rằng 80% nguồn tài chính cho hoạt động thích ứng được đầu tư trực tiếp vào các quá trình LAPA này, theo đó có thể thu được một số bài học về chia sẻ lợi ích trong khuôn khổ REDD+.

Tại Durban, đề xuất của Bolivia trong việc thiết lập một cơ chế đầu tư kép giảm thiểu – thích ứng đối với REDD+ là một tín hiệu tích cực và đã nhận được sự ủng hộ của các quốc gia Châu Á – Thái Bình Dương, đặc biệt là Philippines. Thảo luận về REDD+ hiện tại là khuôn khổ tốt nhất để đảm bảo rằng các nhân tố thích ứng được phản ánh trong chương trình nghị sự lâm nghiệp của UNFCCC. Tuy nhiên các tiến trình khác cũng quan trọng đối với mục đích này, như UNFF, CBD và các diễn đàn liên chính phủ trong khu vực như là ASEAN.

Nếu không có sự chú ý chặt chẽ, có khả năng các chương trình nghị sự REDD+ và thích ứng sẽ làm suy yếu lẫn nhau. Do vậy điều quan trọng là các quốc gia khu vực Châu Á – Thái Bình Dương cần đảm bảo rằng những quá trình đàm phán có sự gắn kết với nhau, đồng thời thường xuyên nhận thức được các tiềm năng cho việc gắn kết hơn nữa.

“Trong lâm nghiệp việc phân biệt giữa giảm thiểu và thích ứng là do con người tạo ra.”

Resham Dangri

“Chúng ta cần ghi công cho REDD+ vì đã đưa các vấn đề về thích ứng vào trong các chương trình nghị sự về lâm nghiệp.”

Vicky Tauli-Corpuz

“Chúng ta cần đẩy mạnh việc đưa rừng vào các thỏa thuận quốc tế khác khi ta để ý đến chúng.”

Maximilian Conrad

Với sự hỗ trợ

Federal Ministry for the Environment, Nature Conservation and Nuclear Safety

Norad

Schweizerische Eidgenossenschaft
Confédération suisse
Confederazione Svizzera
Confederaziun svizra

Swiss Agency for Development and Cooperation SDC